

Birsen Ekim Özen

Dünyada Bir Başına

Dünyada Bir Başına

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Dünyada Bir Başına

Yazan: Birsen Ekim Özen

© 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-6534-42-1

Sertifika no: 44919

Yayına hazırlayan: Keriman Güldiken

Kapak resmi: Ahmet Uzun

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

 (0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

 [xlibris.kitap](#) [xlibris_kitap](#)

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Dünyada Bir Başına

Birsen Ekim Özen

KADIKÖY

Kadıköy pırıl pırıl bir güne uyandı. Öğrencilerin hiç hoşuna gitmeyen yakıcı güneş ışıkları terlemelerine, özenerek taramadıkları ama taranmamış gibi görünmesini istedikleri saçlarının gerçekten taranmamış gibi görünmesine yol açtı. İnsanın “gibi” yaptığı çağlar arasında en “gibi” çağı kesinlikle lise çağıdır. İç ile dışın birbirine uymadığı, ruhundaki kırılma çocuğu saklayacağım derken sert, zihnindeki vahşi duyguları göstermeyeceğim derken romantik gibi davranmanın ipini kopardığı yıllar...

Nereden mi biliyorum? Hepsini yaşadım. Farklı kıyafetler ya da farklı sınırlamalar içinde ama özünde aynı olan o “gibi çağı” nı...

Öyle uzun zamandır insanların arasındayım ki onların ruhunu okumada psikologları yaya bırakır, yazarların hep varmak istediği noktada yıllardır durmanın keyfini yaşarım. Ben, insan ruhunun röntgenini çekerim. Ah televizyondan gördüğüm kadarıyla son za-

manlarda MR bu iş için daha iyi bir tanım olabilir. Gelecekte bu öğrenciler içinden MR cihazını da sollayacak afilli bir alet icat eden çıkar mı bilemem ama o cihazı kullanacak en az biri var listemde.

Hayır, masasının arkasından, “Bir de iç organları görmek lazım,” diyecek biri değil; masanın karşısında, çaresiz gözlerle bu tavsiyeyi uygulayacaklar arasından bir kişi.

Şu anda kendini yaya geçidine büyük bir özgüvenle atan Kerem, bu inadıyla, burnunu sürterek hayattan bir şeyler öğrenebilecek insanlardan. Burnunu sürtmeden önce bir araba bacağına da kırabilir. Kerem’in, yaya geçitlerinde durmayan arabaların insan görünce durması, koridorlarda gürültü yapılmaması, sağlıksız yiyecekleri satanların hapse atılması gerektiği gibi *ipe sapa gelmez* inançları var. İnsanın inancı olmalı, ben olmamalı demiyorum ama herkes senin inandıklarına inansın istersen orada bir dakika dur. Çünkü senin gibi düşünmeyenler yüzünden, mesela yaya geçitlerinin boş yollara desen olsun diye yapıldığını düşünenler yüzünden bir araba sana çarpabilir.

Ortasında durup güneşin tadını çıkardığım sokağın bağlandığı caddeden, bu yana tarafa geldiklerini görüyorum. Şu anda onu sıyrarak geçen arabanın peşinden el kol hareketleri yapan Kerem bacağına kurtarmış olabilir ama eli ve kolu hâlâ tehlikede, farkında değil. Bağırıyor.

“Yaya geçidi bu! Medeni ol!”

“Haklısın ama öyle yapma!”

“Nasıl yani?”

“Geçeni görmedin mi, tekinsiz adamın biri. Şimdi ne bağırıyorsun diye geri dönse ne olacak?”

“Ela, karşımızdaki insanlara göre kuralları eğip bükmek olmaz.”

Ela iini çekti. Kerem’i fikrinden vazgeirmenin ne zor olduğunu biliyor çünkü. *Uđrařsam mı, uğraşmasam mı* diye dűřündü birkaç saniye. Çünkü zorla bir řey yaptırmak Ela’ya göre değil. Ela, kibar; Ela, çizgileri aşmayan bir kız. Kerem’in sınırlarını da aşmaz. Ona akıl verse de ısrar etmez, anlayış gösterir. Ama onun da anlayış gösteremeyeceği şeyler çıkacaktır karşısına. Hep ıkar. Hayat seni şekillendirirken bazen en zayıf bazen de en kuvvetliyim dediğin yerden vurur. Ela’nın anlayışı onu nereye sűrűkleyecek acaba? İnsanlara anlayış gösterirken kalbinin kırılmasından nasıl sıyrılacak?

Gűzel ve gűzel olmanın nasıl bir dezavantaj olduđunun henűz farkında deđil. Aynanın karřısında gűlűmseyerek bakıyor kendine. Hoř olduđunu biliyor ama çok gűzel olduđunu bilmiyor. Tehlikeli bir řey var elinde. Kızlar onu kendilerine rakip, erkekler de elde edilmesi gereken bir dűl gibi gűrebilir. Ama fiziksel gűrűnűműnde bir ayrıntı eksik, Ela henűz kendine gűvenmiyor. Gűzelliđi bu yűzden 10’da 1 kuvvetinde. Kendine gűvendiđi anda tam kapasiteye ulařır. Umarım o zamana kadar herkese anlayıř gűstermekle ilgili huyu da kontrollű hűle gelmiř olur. Yoksa űzűlűr.

Ah ben mi? Ben çoktandır hiçbir řeye űzűlműyorum. İnsanları seyrede, inceleye geçiriyorum tűm zamanımı. Kendimi insan műzesinde gibi hissediyorum. Her řeyin geçici olduđunu fark edeli yıllar oldu. Ne kadar mutlu olursan ol, sonsuza kadar sűrűmez, ne kadar űzűlűrsen űzűl o da geçer. Yařarken deđil, 1893’ten bu yana gűn be gűn farkına vardım her řeyin. Keřke yařarken de farkında olsaydım.

KÖŞK

Kerem yanında Ela ile okul kapısından içeri girdi. Daha bahçeden içeri girerken Kadıköy'ün kargaşası, gürültüsü arka-
larında kaldı. Burası son yıllarda etrafta gördüğüm binalardan,
hatta ara sıra televizyonda gördüğüm okullardan da farklı. Burası
eski bir köşk... Farklılığının nedeni ise benzersizliği. Benzersiz dış
cephesi, benzersiz oymaları, benzersiz güzelliği... O kadar eski ki
artık bir tarihi eser sayılıyor, üzerinde değişiklik yapılması ya da
bakımında orijinaline uymayan bir malzeme kullanılması yasak.
Dış cephesini kaplayan tahtalar her sene beyaz yağlı boyayla bo-
yanıyor. Pencere çerçeveleri bakıma giriyor, tesisat her sene bir
yerlerden alarm veriyor. Malzemeler bazen elde yaptırılıyor, bo-
zulan yerler özenle tamir ediliyor ancak yerlerine plastikten bir
pencere kolu ya da ucuzundan bir musluk takılamıyor. Belki de
çocuklar köşkün bu kimselere benzemeyen hâlini, sakinliğini,
kendisine bakım yapılmasını sükûnetle bekleyen, güzelliğinden

emin bir kadına benzemesini seviyorlar. Yoksa başka okullara gitseler, yüzme havuzları, hatta ata binmek için pistleriyle çok fazla imkân çıkar karşılarına.

Bunun yanında o okulların hiçbiri böyle Kadıköy'ün orta yerinde olmaz. Çünkü burada yer yok. Okuldakilerin konuşmalarına sık sık kulak misafiri olduğum için sadece bu sokağın değil, Kadıköy'deki neredeyse tüm sokakların birbirlerine bitişik, dar cepheli binalardan oluştuğunu biliyorum. Buralara yeni okul yapmak imkânsız. İnsanlar sık sık böyle deyip duruyorlar. Hele bahçesiyle kocaman bir yer kaplayan bu köşkü okul için şehrin göbeğinde tutanlara hayret ettiği söyleyenler de çok.

Birkaç havalı restoran, her yıl ziyaret edip köşk sahibi Haldun Bey'i ikna etmeye, buranın ambiyansı şahane bir mekâna çevrilebileceğini anlatmaya çalışır. Haldun Bey'se Nuh der peygamber demez. Hatta gelenleri dinlemez bile. "Bu hayatta paradan daha önemli şeyler var," der. Onu tanımayanlar da bu sözüne inanır.

Aslında gerçekten de paradan daha önemli şeyler var; mesela göz renginiz. Evet, bazı yaşlarda böyle şeyler o kadar önemlidir ki birkaç yılınızın, aynaya her baktığınızda ya da renkli gözlü birileri ile her tanıştığınızda sizde olmayanı hatırlayıp hayıflanmanızla geçmesine neden olur. Filhakika bunlar boş şeyler ama insan yaşarken anlamaz.

Selen de anlamıyor. Eski köşkün tuvaletindeki aynanın karşısında iki dakikadır kendini seyrediyor. *Ela'nın gözleri renkli, üstelik saçları da kumral. Acaba benden güzel olabilir mi,* diye sessizce soruyor aynaya. Ama aynadan iki dakikadır tık yok. Tuvaleti inleten tıklar kapıdan geliyor. Çünkü köşkün tuvaletleri aynı anda

birkaç kişiyi kabul edecek durumda değil. Kapının önünde oluşan mütevazı kuyruğun başındaki Nergis, sabrının taşıdığını söyleyerek kapıyı tıklatan kişi. Bir yandan da durmadan konuşuyor.

“Selen, biliyorsun tuvaleti kullanmak için kısıtlı süremiz var. Orada neden bu kadar uzun kaldığını belki müdüre anlatmak istersin.”

Selen, Nergis’in tehditlerinden çekindiğinden değil ama aynaya rahat rahat bakamadığından kapıyı açıp çıkmak zorunda kalıyor. Kuyruğu şöyle bir süzüyor. Yanlarından geçerken diğer kızların yüzüne parfümünün kokusu çarpıyor.

“Parfüm mü sıktın sen? Bu müdürün hoşuna gitmeyecek!”

Nergis’e bakmıyor bile Selen. Yoluna devam ediyor. Okulun yeni günü böyle başlıyor. Okuldaki tüm öğrenciler yaşadıkları ile kendi hikâyelerini yazıyor ama her biri tüm hikâye kendisi sanıyor.

“Öyle uzun zamandır insanların arasındayım ki onların ruhunu okumada psikologları yaya bırakır, yazarların hep varmak istediği noktada yıllardır durmanın keyfini yaşarım. Ben, insan ruhunun röntgenini çekerim.”

İstanbul’un orta yerinde özel bir lise olarak kullanılan tarihî köşkte yaşayan hayalet Firuz, öğrencilerin arasında dolaşıyor, onların dünyalarını keşfediyor. Kerem’in kuralcılığı, Ela’nın abartılı anlayışlı olma hâli, Nergis’in dedikoduculuğu ile karışan işleri yoluna koyabilmek için bir hayaletin yapabileceği pek fazla şey yok. Ama bir gün okula hayalet Firuz’a tıpatıp benzeyen bir genç geliyor. Bu gencin peşinden getirdiği gizemler, her şeyin yoluna girmesini sağlayacak mı?

